

Záhadná žirafa

Jedním ze symbolů kryptozoologie se stal také podivný žirafovitý kopytník okapi (*Okapia johnstoni*). Tento krásný a svým zjevem nezaměnitelný živočich je v současnosti nejbližším žijícím příbuzným žiraf a zároveň poslední připomínkou zašlé slávy třetihorních žirafovitých kopytníků.

VLADIMÍR SOCHA

Existence okapi byla známa již starým Egypťanům, jak dokazují některé zachované kresby. Již před 2 500 lety byla tato zvířata zpodobněna také na jednom výjevu v hlavním městě perské říše Persepoli. Na tomto zpodobnění je okapi jedním z darů etiopského procesí k perskému králi. V pozdějších obdobích se evropští cestovatelé běžně doslýchali z vyprávění domorodců o záhadném „africkém jednorožci“, případně podivném „oslovi“ nazývaném místními kmeny *atti*. Dnes je jisté, že domorodci mluvili právě o tomto záhadném sudokopytníkovi z Konga. Objev napůl legendárního zvířete je spojen především se jménem někdejšího britského guvernéra Ugandy, sira Harryho Johnstona (který se připomíná v jeho druhovém jméně). Okapi nebylo oficiálně vědě známo až do

deštům v této oblasti mají okapi poněkud mazlavou a sametově hladkou srst, která dobře odolává vodě.

Okapi je poměrně mohutné zvíře, které může dosáhnout délky 2,5 metru, výšky dvou metrů a hmotnosti 200 až 270 kilogramů. Tělo má tmavě rezavou až černou barvu s výraznými bílými pruhy na nohou. Celkově je tvar těla značně podobný žirafímu s tím rozdílem, že krk je u okapi

SAMOTÁŘSKÝ ŽIVOT

Okapi je primárně denním živočichem, jak však ukázaly nedávno pořízené fotografie z konžského národního parku Virunga, může se aktivně pohybovat a krmit také v noci. Obvykle jsou tito kopytníci samotářskými tvory, kteří se sdružují pouze v době páření. Matka rodí pouze jedno mládě, které po narození váží kolem 16 kilogramů.

Okapi nejsou příliš společenská a dávají přednost životu v rozlehlých a oddělených oblastech. Nejsou však agresivní a v případě nutnosti se na kratší dobu dokážou pást také ve větších skupinách. K vnítrodruhovému dorozumívání využívají pachových žláz a značkování teritoria močením. Samci obvykle chrání své území, ale vždy jím nechávají volně procházet samice.

Jídelníček těchto fascinujících býložravců tvoří i rostliny, které jsou pro člověka jedovaté. Dnes nejsou považováni za přímo ohrožené vyhynutím, přesto není situace s jejich existencí ve volné přírodě příliš optimistická. Vzhledem k nárokům, jaké má okapi na kapacitu ekologického prostoru, je problémem zejména ničení a zmenšování jejich přirozeného životního prostředí. To je způsobováno především ilegálním zabíráním půdy pro zemědělské účely na území přírodního parku v pralese Ituri. «

okapi si dokážou olíznout uši i oční víčka

roku 1901, proto si jej Mezinárodní kryptozoologická společnost vybrala jako vhodného kandidáta pro svůj emblém.

MODRÝ JAZYK

Přirozené prostředí okapi dnes najdeme pouze v pralese Ituri na severovýchodě Demokratické republiky Kongo, ležící ve střední Africe. Zvířata zde žijí v nadmořské výšce kolem 700 metrů nad hladinou moře, přičemž preferují rozpětí v rámci 500–1 000 metrů nad mořem. V ojedinělých případech se však ve východní části svého teritoria mohou vyskytovat i výše. Vzhledem k velmi častým

mnohem kratší. Zajímavou charakteristikou je také velmi dlouhý modrý jazyk, který může dosáhnout délky kolem 30–45 centimetrů, takže okapi si s jeho pomocí dokáže dokonce olíznout a vyčistit uši i oční víčka. V současnosti je dokonce jediným savcem, který to umí. Velmi ohebný jazyk však slouží především k odtrhávání listů a výhonků ze stromů, kterými se okapi živí. K odhalení blízkého se predátora, jakým je v přírodě zejména levhart, slouží tomuto kopytníkovi velké uši. Samci mají na hlavě podobně jako žirafy malé růžky, pokryté kůží. Také tento znak nacházíme již u vymřelých zástupců žirafovitých kopytníků z mladších třetihor a čtvrtohor.